Ermenek Özlemi
Hasip Pektaş

“arpa yolumunda doğdun” derdi zıpcık monam.
“patetes sökümünde” derdi garip anam.
“gara culam” derdi severken,
sözünü tutmadığımda;
“yahı yavrım dizin dizin sürün” , ya da
“boynun devrilsin” derdi.
bilirdim ki yürekten değildi ilenmeleri.

ceviz ayıklarken, darı tivsirken yaramazlığımı anlatırdı komşular,
seki de senidin başına oturdular mı;
“bugün yirmi topalak yeyeceğim” derdim, gülerlerdi.
topalağa gavurma mı dürsem, yoksa keşle eğrim mi diye düşünür,
ikincisini bitiremezdim bile.

Harmanın üstündeki ceviz ağacına kurulan salıncakta sallanır,
kim daha uzağa erişebilir diye yarışırdık bağarası çocuklarıyla.
ırak bağlardan cıngıldak gıcırtısı gelirdi hep.

güz geldi mi harpışdanın üzümlerinin yoklardım,
kiremitlerin üstüne gelenler yanık yanık olurdu.
kütür kütür yenirdi suludirinin, ülübünün yanında
ve de batırığın üstüne datlansın diye ağzımız.

küçük cevizleri çırpmaya çalışırdım,
büyüklerine “Muzvadı”dan gelirdi çırpıcımız.
aşağı arığa böğenek kurardık kaçmasın diye cevizler.
kaçanı yakalamak için koşardık yalınayak.
dönüşte bir iki orman dutu atardık ağzımıza,
mayhoşluğuyla serinlerdik.

aşağı maldandaki ak yemişte çengelimiz dakılı dururdu,
gelip geçenler uzanamadığını kolayca koparsın diye.
Küsmeli armut kurumaya başlamıştı, ayrılmadan oralardan.

Yol kenarındaki kavaklara adımı yazmıştım.
iyice büyümüşlerdir herhal.
harmanın üstündeki kırmızı almayı, cevizi
belki de kesmişlerdir.
belki gedikten içeri giden kalmamıştır,
cıngıldak gıcırtıları kesilmiştir bağlarda.
“işonsun, golay gelsin”. “nöğürüsünüz” diyen yoktur yoldan geçerken.
özlemler kaldı geriye, ne garip.